

Supercross

VANESSA PASTOR

El passat 25 de novembre una petita representació de les Coves vam assistir al 12é Supercròss de Barcelona. Cinc joves i entusiastes aficionats del motocròs (Abel, el de Micaela; Emilio, el de l'agutzil, Cèsar, el de barril; Tico "Xaino" i Baixamà, el meu), del motocròs i de tot el que comença en moto o acaba en cròs; i com no, les dos acompanyants, representació femenina de les Coves, Micaela i jo.

La veritat és que hauria preferit gastar-me aquests diners en algun "trapito", però ja se sap..., el matrimoni..., el "tira, tira y afloja"....

No negaré que a part de no haver dormit pràcticament, de les hores de viatge, del munt d'escales que vam haver de pujar fins arribar al Palau Sant Jordi (també hi havia d'automàtiques, però no funcionaven) i dels canvis de temperatura que sofrien els nostres cossos, en fi, no negaré que finalment, vaig disfrutar.

Perquè us feu una idea aproximada, allí dins erem 14.100 persones; les mateixes que a Piràmide el dia de la seua inauguració. Allí sentats admiràvem la massa de gent i, la veritat, no ens imaginàvem tota aquella multitud dins d'una discoteca. En fi, mentres esperàvem que comencés l'espectacle, bevem Coca-Cola i menjant pipes i d'altres "cotxinades", allí, tranquil·lament...; un soroll molt familiar ens va espantar! "rrnnn, rrrnnn,rrnn,rrnnm,m..."; eren alguns nois que, repartits per tot el Palau, feien bramar les seues serres mecàniques. Un, fins i tot li havia acoflat el manillar d'una moto... (pensava que els nostres joves aficionats covarxins eren els "pitjors").

Doncs bé, entre els crits de la gent i el soroll de les "bocines" i les serres, va sortir pel mig de la pista el presentador. Segur que el coneixeu si alguna vegada heu anat a algun esdeveniment motorístic; segur, segur, que el presentava ell. Jo crec que el solen llogar per la seua potent veu inacabable, que durant totes les carreres no deixes, ni un sol moment, de sentir per damunt dels motors i dels

crits dels espectadors (ara, entendre el que diu..., ja és una altra cosa). Va ser molt graciosa la seua aparició, amenitzada per una inesperada caiguda que va dissimular molt bé; (i ens vam riure...!).

El supercross constava de tres carreres de 125 c.c. i de tres més de 250 c.c., intercalades entre si. La primera, de 125 c.c., només vaig entendre que un dels corredors era un tal Barreda de Torreblanca; però allí tots animàvem a Torronteras, un català que fa no sé quants anys que guanya el concurs final de salts. L'estrella de 250 c.c. era en Vico, un valencià que va dels primers al campionat d'Espanya.

Aquell presentador, entre carrera i carrera, va intentar fer-nos cantar, a 14.000 persones!!, en un karaoke gegant la cançó aquesta de -salta!-. Fou un gran fracàs.

Una altra vegada, van sortir els jugadors del "Barcelona Dragons" tirant pilotes d'aquestes de futbol americà al públic. Els que les van agafar van haver de pujar en compte de en un "Toro Loco", en una "moto loca"; va ser molt divertit, sobretot les caigudes.

Finalment, ni Torronteras va guanyar en 125 c.c., ni Vico en 250 c.c..

Després de les sis carreres ja ens vam començar a posar nerviosos..., el con-

